

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Martiny Andělové
a soudců JUDr. Viléma Šetka a JUDr. Martina Vícha ve věci

žalobkyně [jméno] [příjmení], narozené dne [datum]

bytem [adresa]

zastoupené advokátkou JUDr. Andreou Židovou

sídlem Bělehradská 3347/7, 434 01 Most

proti

žalovaným 1) Statutárnímu městu Most, IČO 00266094

sídlem magistrátu Radniční 1, 434 01 Most

zastoupenému advokátem JUDr. Tomášem Kindlem

sídlem Blatenská 3218/83, 430 01 Chomutov

2) MOSTECKÉ BYTOVÉ, a.s., IČO 25438832

sídlem J. Skupy 2522, 434 01 Most

zastoupené advokátem JUDr. Tomášem Kindlem

sídlem Blatenská 3218/83, 430 01 Chomutov

**o upuštění od diskriminace a odstranění následků diskriminačního zásahu, o náhradu
nemajetkové újmy, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního
soudu v Mostě ze dne 24. 4. 2023, č. j. 11 C 79/2019-180,**

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se

- II. ve výroku I., pokud jím byla zamítnuta žaloba do částky 242 988,50 Kč, a ve výroku IV. zrušuje a řízení se v tomto rozsahu zastavuje,
- III. ve výroku I, pokud jím byla zamítnuta žaloba do částky 144 660 Kč, a výrocih II., III. a V. potvrzuje.
- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovaným náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně, a to 1) žalovanému částku 80 005,20 Kč a 2) žalované částku 43 342,20 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Kindla.
- V. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovaným náhradu nákladů odvolacího řízení, a to 1) žalovanému i 2) žalované každému částku 19 142,20 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Kindla.
- VI. Česká republika - Okresní soud v Mostě nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V záhlaví specifikovaným rozsudkem Okresní soud v Mostě (dále již jen soud prvního stupně) zamítl žalobu na zaplacení částky 387 648,50 Kč na účet insolvenčního správce konkretizovaný ve výroku (výrok I.), zamítl žalobu na uhrazení daně z příjmu fyzických osob žalovanými na účet Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územní pracoviště [obec] (výrok II.), zamítl žalobu na uhrazení veškerých již žalobkyní zaplacených nákladů insolvenčnímu správci (výrok III.), zamítl žalobu na uveřejnění omluvy žalovanými v regionálním tisku dle sídla žalovaných, vedle místa bydliště žalobkyně a místa bydliště rodinných příslušníků ([obec], [obec], [obec]) ve znění, tímto se Statutární město Most omlouvá [jméno] [příjmení] za diskriminační jednání vůči (ní), které bylo způsobeno orgány města tím, že bylo rozhodnuto o upuštění vymáhání dluhu na nájemném od části obyvatel Města Mostu, zejména obyvatel nemajetných a obyvatel romského etnika, zatímco od paní [jméno] [příjmení] dluh byl a je stále vymáhán“ (výrok IV.), zamítl žalobu o zaplacení částky 200 000 Kč žalovanými coby náhrady za nemajetkovou újmu (výrok V.), žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalovaným na náhradě nákladů řízení částku 135 084,40 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalovaných (výrok VI.) a České republice - Okresnímu soudu v Mostě nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok VII.).

2. Soud prvního stupně při svém rozhodnutí vycházel ze zjištění, že žalobkyně užívala byt ve vlastnictví MOSTECKÉ BYTOVÉ, a. s. na adrese Most, Františka Malíka 964/18, dne 24. 10. 2006 došlo ke směně bytů mezi žalobkyní a další osobou. Žalobkyni byla platebním rozkazem Okresního soudu v Mostě ze dne 23. 10. 2012, č. j. [číslo jednací], ve prospěch 2) žalované uložena povinnost k plnění a tato povinnost byla vymáhána v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. [spisová značka], přičemž v exekučním řízení byla vymáhána částka 442 543 Kč. Společnost MOSTECKÁ BYTOVÁ, a. s., má právní subjektivitu od [datum] a byla založena Statutárním městem Most pro zajištění provozu, správy a údržby bytových domů. Statutární město Most jako jediný zakladatel je zároveň jediným akcionářem společnosti. Statutární město Most má právní subjektivitu danou mu zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích. Z potvrzení Magistrátu města Mostu, odboru finančního, oddělení správy daní, poplatků a pohledávek ze dne 21. 9. 2022 a také z potvrzení Mostecké bytové, a. s. ze dne 23. 9. 2022 bylo zjištěno, že, v období od 1. 1. 2012 do 31. 8. 2022 nedošlo ze strany Statutárního města Mostu (resp. MOSTECKÉ BYTOVÉ a. s.) k odpuštění žádné pohledávky na nájemném“. Z usnesení Zastupitelstva města Mostu [číslo] z usnesení Rady města Mostu [číslo] soud prvního stupně zjistil, že bylo 1) žalovaným rozhodnuto o upuštění od vymáhání pohledávek Statutárního města Mostu pro nedobytnost nebo z důvodu nehospodárnosti dalšího vymáhání v celkové výši 17 447 214,85 Kč. Z usnesení Rady města Mostu [číslo] pak zjistil, že 1) žalovaný schválil upuštění od dalšího vymáhání pohledávek Statutárního města Mostu pro nedobytnost nebo nehospodárnost v celkové výši 1 250 938,60 Kč. Ze souboru pohledávek učinil zjištění, že zde jsou uvedeni jednotliví dlužníci žalovaných s konkrétními částkami a stavem řízení při jejich vymáhání. Soud prvního stupně uzavřel, že 1) žalovaný skutečně

přestal vymáhat po konkrétních osobách dlužné nájemné, nicméně se jedná o nahodilý soubor osob, jimž je společné pouze to, že další vymáhání pohledávek od těchto osob by bylo neekonomické z důvodu nemajetnosti či neekonomičnosti. Při právním hodnocení vycházel z § 10 zák. č. 198/2009 Sb., rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (dále již jen antidiskriminační zákon), při provádění dokazování se řídil § 133 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále již jen o. s. ř.), jakož i nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 9. 2015, sp. zn. III. ÚS 1213/13 a dospěl po provedeném dokazování k závěru, že žalovaní jednoznačně prokázali, že pokud upustili od vymáhání pohledávek od dlužníků, učinili tak v konkrétních případech, kterým však není společná etnicita či rasa či jiný důvod, který by mohl být považován za diskriminační. Společnou mají pouze svou neekonomickou a nehospodárnou povahu vymáhání. Jestliže žalobkyně považovala za diskriminační, že tyto osoby většinou užívaly byty v tzv. vyloučených lokalitách či lokalitách obývaných sociálně slabšími jedinci, je u těchto osob pravděpodobné, že budou spadat pod kritérium uváděné žalovanými. Podstatné však je, že žalovaní neodpustili dlužníkům samotné pohledávky, nýbrž pouze upustili od vymáhání konkrétních pohledávek. Žalobkyně nebyla z jejich strany nikterak diskriminována, a to ze žádného z jí uváděných diskriminačních důvodů. Na žalobkyni byla řádně vymáhána pohledávka, stejně jako u všech ostatních dlužníků. Ostatně žalovaní jsou povinni vystupovat s péčí řádného hospodáře v souladu s § 38 a násl. zák. č. 128/2000 Sb., o obcích. Ze všech těchto důvodů nároky žalobkyně zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal je v řízení zcela úspěšným žalovaným. Do náhrady nákladů řízení zahrnul náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále již jen advokátní tarif), představující odměnu 9 700 Kč za každý ze šesti úkonů právní služby (převzetí, vyjádření k žalobě, účast u jednání dne 8. 6. 2020, vyjádření k odvolání žalobkyně, vyjádření ze dne 22. 4. 2021, vyjádření ze dne 20. 1. 2022) uvedených v § 11 odst. 1 advokátního tarifu, včetně šesti paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, daň z přidané hodnoty ve výši 12 600 Kč, pokud se týká zastoupení 1) žalovaného. Dále dvou úkonů právní služby po 9 700 Kč (příprava a převzetí zastoupení, vyjádření k žalobě) a dvou paušálních náhrad po 300 Kč, jakož i daň z přidané hodnoty ve výši 21 % ve výši 4 200 Kč. V případě zastoupení obou žalovaných současně dva úkony právní služby po 15 520 Kč (účast u jednání dne 3. 10. 2022 a dne 17. 4. 2023), dvě paušální náhrady po 300 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 6 644,40 Kč. Žalobkyně byla osvobozena od povinnosti hradit soudní poplatek, byla jí ustanovena advokátka JUDr. Andrea Židová pro ochranu jejích zájmů, proto soud prvního stupně nepřiznal státu právo na náhradu nákladů.

3. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání z důvodů uvedených v § 205 odst. 2 písm. b), e) a g) o. s. ř., jelikož má za to, že soudu byl předložen dostatek důkazů prokazujících důvodnost uplatněných nároků. Z provedeného dokazování je zřejmé, že usneseními Rady města skutečně došlo k upuštění od vymáhání pohledávek, kdy největším objemem bylo upuštění od vymáhání pohledávek od osob romského etnika žijícího v [anonymizováno]. Vyjádřila názor, že není důležité, zda ze strany žalovaných došlo k odpuštění dluhu či zda došlo k upuštění od vymáhání pohledávek, jedná se o jiné pojmenování téže skutečnosti, a to že od určité skupiny obyvatel již nebyly vymáhány úhrady dlužných částek. Tento fakt nelze nazvat jinak než rozdílným a tím pádem diskriminačním jednáním vůči jiné skupině obyvatel, není přitom rozhodné, zda se jedná o „jedinou osobu“ nebo „etnikum“, nebo „nahodilou skupinu jednotlivých osob“, neboť podle protokolu [číslo] odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách platí, že „Nikdo nesmí být diskriminován žádným orgánem veřejné moci, z jakéhokoli důvodu“. Žalovaní, zejména město Most jako orgán veřejné moci se dopustil diskriminace i na základě rozdílných majetkových poměrů a příjmů obyvatelstva, když s ní bylo zacházeno odlišně právě proto, že měla příjem a pohledávky tak bylo možné vymáhat. Takový postup v důsledku vedl až k jejímu sociálnímu vyloučení a zhoršení životních podmínek. Upuštěním od vymáhání pohledávek dochází na straně takových osob ke vzniku bezdůvodného obohacení, zatímco jedna skupina musí za bydlení a služby s tím spojené zaplatit, jiným osobám či skupině osob, ač rovněž užívaly bytové

jednotky a služby s tím spojené, byla tato povinnost odpuštěna. Ona žádný takový majetkový prospěch neměla. Navrhla, aby odvolací soud napadené výroky změnil tak, že žalobě bude vyhověno.

4. Žalovaní se ve vyjádření k odvolání žalobkyně zcela ztotožnili s rozhodnutím soudu prvního stupně, když nesdílí názor žalobkyně, že by soud dostatečně nepřihlédl k některým tvrzeným skutečnostem nebo je nebral v úvahu. Nesouhlasili s tím, že odpuštění pohledávek a upuštění od jejich vymáhání je stejný institut pouze s jiným označením. Každý z těchto institutů je veden jinou vůlí subjektu, jež tento úkon činí, každý z nich má i zcela jiné důsledky. K upuštění od vymáhání pohledávek je přístupováno z důvodu znalosti osoby dlužníka vedoucí k nevymahatelnosti pohledávky, kdy s ohledem na náklady, které s sebou vymáhání pohledávek pro věřitele nese, se vymáhání pohledávky stane neúčelným, neboť věřitel za účelem vymožení částky například 15 000 Kč na dlužném nájemném je nucen vynaložit na náklady přibližně stejnou částku, přičemž v případě bezúspěšnosti vymáhání, která u daných subjektů byla již zjištěna, se věřitel nedomůže ani dlužné částky, ani náhrady vynaložených nákladů spojených s vymáháním. Jedná se tedy o čistě ekonomické zvážení situace věřitele, který je povinen jednat s péčí řádného hospodáře a zbytečně neplytvat prostředky k vymáhání. Naproti tomu, pokud se věřitel rozhodne pro odpuštění pohledávek, činí tak většinou za účelem ocenění snahy dlužníka svou finanční situaci řešit, například tím, že je odpuštěno příslušenství, pokud je uhrazena jistina. Odpouštěním dluhu věřitel skutečně přistupuje ke zlepšení finanční situace dlužníka, který již nebude povinen hradit některé z pohledávek (nevratně). O takovou situaci se nejedná, neboť k žádnému prominutí či odpuštění pohledávek nedošlo. Navrhli, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a požadovali přiznat náhradu nákladů odvolacího řízení.

5. Krajský soud jako soud odvolací poté co zjistil, že odvolání směřuje proti rozhodnutí soudu prvního stupně, bylo podáno včas, oprávněnou osobou a je přípustné (§ 201, § 204 o. s. ř.) přezkoumal jej podle § 212, 212a o. s. ř., spolu s řízením jeho vydání předcházejícímu a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.

6. Žalobkyně podáním došlým odvolacímu soudu dne 1. 2. 2024 vzala částečně žalobu zpět, a to o částku 242 988,50 Kč z původně požadované částky 387 648,50 Kč a o požadovanou omluvu. Částečné zpětvzetí odůvodnila tím, že v mezidobí došlo k ukončení insolvenčního řízení a nyní je proto již známo, jaké výdaje byly spojeny s vedeným insolvenčním řízením (insolvenčnímu správci bylo vyplaceno 61 105 Kč) a jakou částku v rámci insolvenčního řízení uhradila 2) žalované (144 660 Kč). V případě požadavku na zaplacení částky 144 660 Kč požadovala, aby došlo ke změně platebního místa, když původní žalobou se domáhala, aby tato částka byla uhrazena na účet insolvenčního správce, nyní požadovala, aby byla uhrazena na její účet, který uvedla. V případě odměny insolvenčního správce požadovala upřesnit žalobou požadovaný nárok (výrok III. rozsudku) na přesnou částku 61 105 Kč.

7. Podle § 222a odst. 1 o. s. ř., vezme-li žalobce (navrhovatel) za odvolacího řízení zpět návrh na zahájení řízení, odvolací soud zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zruší rozhodnutí soudu prvního stupně a řízení zastaví; to neplatí, bylo-li odvolání podáno opožděně nebo někým, kdo k odvolání nebyl oprávněn, anebo proti rozhodnutí, proti němuž není přípustné.

8. V projednávané věci žalobkyně, jakožto osoba oprávněná, podala včasné odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, proti němuž je odvolání přípustné. V průběhu odvolacího řízení vzala částečně žalobu zpět a žalovaní s tímto částečným zpětvzetím souhlasili. Jelikož jsou splněny předpoklady uvedené ve shora citovaném § 222a odst. 1 o. s. ř., odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně částečně zrušil a řízení zastavil, jak je vyjádřeno v bodě I. písm. a) výroku tohoto rozsudku.

9. Poté odvolací soud přezkoumal zbývající část rozsudku soudu prvního stupně, shledal, že soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu potřebném pro zjištění rozhodných skutečností, při provádění dokazování nepochybil, když se řídil úpravou obsaženou v § 133a o. s. ř. Odvolací soud

se ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala odstranění tvrzené diskriminace, přičemž diskriminačního jednání se měli dopustit žalovaní tím, že na rozdíl od ní nevymáhali od jiných osob romského etnika dluhy na nájemném a za služby s ním spojené. Mezi účastníky není sporu o tom, že orgány 1) žalovaného (zastupitelstvo i rada) rozhodly o upuštění od vymáhání pohledávek osob dlužících na nájemném a s tím spojených službách. Ze seznamu těchto osob nebylo prokázáno, že by se jednalo výlučně o osoby romského etnika.

10. Odvolací soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně, že upuštění od vymáhání pohledávek a odpuštění dluhu je jiné pojmenování téže skutečnosti. Odpuštění dluhu v právní terminologii prominutí dluhu (např. § 1955 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník) má za následek zrušení určitého dluhu dlužníka. V případě, že věřitel promine dlužníkovi celý dluh, dluh zanikne, a to aniž by byl věřitel uspokojen. Upuštění od vymáhání pohledávek nemá za následek zánik dluhu, ten stále existuje, pouze není po určitou či neurčitou dobu vymáhán z konkrétních důvodů. V daném případě bylo orgány 1) žalovaného rozhodnuto o upuštění od vymáhání pohledávek pro nedobytnost, když u každé osoby byl uveden konkrétní důvod, pro který je pohledávka nedobytná, a proto nelze dospět k závěru, že tímto rozhodnutím došlo k diskriminaci žalobkyně. Věřitel má právo, jako vlastník pohledávky, se svou pohledávkou nakládat, tedy přistoupit jak k vymáhání, tak i k odpuštění dluhu, případně ji nevymáhat. K tomu srovnej například přístup státu prezentovaný v posledních letech například zák. č. 286/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (známý veřejnosti jako Milostivé léto), který dopadal na v zákoně konkrétně vyjmenované veřejnoprávní vlastníky pohledávek, k nimž se následně dobrovolně přidávaly i některé soukromoprávní subjekty, či zák. č. 214/2022 Sb., o zvláštních důvodech pro zastavení exekuce a o změně souvisejících zákonů, jakož i další tzv. Milostivá léta. Současně byl novelizován i exekuční řád, který nově obsahuje hranici pro vedení bezvýsledné exekuce (§ 55 odst. 7 až 11 exekučního řád), mající za cíl stanovit nejdelší možnou dobu vedení bezvýsledné (jinými slovy nedobytné) exekuce. Ze shora uvedených úprav je zřejmé, že i zákonodárce dospěl k závěru, že k vymožení pohledávky nemusí nutně vést (a s ohledem na praxi ani nevede) nekonečně dlouhá doba jejího vymáhání, ba právě naopak, že taková nevymahatelnost pohledávky zvyšuje náklady věřitele, aniž by vedla k jeho uspokojení.

11. Odvolací soud neshledal přílehavým ani poukaz žalobkyně na Protokol č. 12 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, článek 2. Článek 1 tohoto protokolu je označen jako všeobecný zákaz diskriminace. Podle bodu 1. tohoto článku, musí být zajištěno užívání každého práva přiznaného zákonem bez jakékoli diskriminace z důvodu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka a náboženství, politického či jiného smýšlení, národnostního či sociálního původu, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, rodu či jiného postavení. Podle bodu 2. článku, nikdo nesmí být diskriminován žádným orgánem veřejné moci z jakéhokoli důvodu, zejména z důvodů uvedených v odstavci 1. Žalobkyně z tohoto shora citovaného článku vyjímá pouze tu část, která hovoří o tom, že nikdo nesmí být diskriminován žádným orgánem veřejné moci z jakéhokoli důvodu, zejména z důvodů uvedených v odstavci 1. K tomu je třeba uvést, že žalovaní ve vztahu k pohledávkám na nájemném a službám s ním spojených nemají postavení orgánů veřejné moci, když v případě 1) žalovaného jde o orgán územní samosprávy a v případě 2) žalované o právnickou osobu. Již z tohoto důvodu na ně tato úprava nedopadá. Nicméně je potřeba uvést, že bod 2. tohoto článku je třeba vykládat ve spojení s bodem 1. tohoto článku, který je uvozen slovy „užívání každého práva přiznaného zákonem musí být zajištěno bez jakékoli diskriminace...“. Orgány 1) žalovaného rozhodly o upuštění od vymáhání pohledávek, nejedná se ve vztahu k žalobkyni o právo přiznané zákonem, neboť zákon nepřiznává žádnému subjektu právo na to, aby jeho věřitel upustil od vymáhání dluhu to, zda se tak věřitel rozhodne učinit, je čistě jeho uvážením vedeném at' již ekonomickými či etickými důvody.

12. Soud prvního stupně proto rozhodl správně, pokud žalobou uplatněné nároky jako nedůvodné zamítl. Vzhledem k tomu, že nárok žalobkyně nebyl dán co do samého základu, nerozhodl odvolací soud o žalobkyni navrhované změně, spočívající ve změně platebního místa a v upřesnění žalovaných nákladů insolvenčního řízení, když je bylo možné považovat pouze za upřesnění, nemající vliv na podstatu sporu. Odvolací soud ze všech shora vyložených důvodů zbývajících část rozsudku soudu prvního stupně za užití § 219 o. s. ř. jako věcně správnou potvrdil.

13. Vzhledem k tomu, že byl rozsudek soudu prvního stupně částečně zrušen a řízení bylo částečně zastaveno a částečně potvrzen, rozhodl odvolací soud v souladu s § 224 odst. 2 o. s. ř. nově o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně. Vzal přitom do úvahy, že žalobkyně byla v části svého žalobního nároku neúspěšná a ve zbývajících částech vzala žalobu zpět, aniž by toto zpětvzetí bylo vyvoláno chováním žalovaných, a proto i v této části je povinna hradit náklady žalovaných (§ 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 146 odst. 2 věta první o. s. ř. za užití § 224 odst. 1 o. s. ř.). Vyšel z vyúčtování provedeného zástupcem žalovaných v podání ze dne 17. 4. 2023, které shledal do počtu požadovaných úkonů právní služby za správný a přiznal žalovaným odměnu, ve výši, kterou požadovali (9 700 Kč za úkon právní služby). Na rozdíl od soudu prvního stupně však přistoupil k tomu, že ačkoli jsou oba žalovaní zastoupeni stejným advokátem, ve výroku určil výši náhrady u každého z jednotlivých žalovaných samostatně. V případě 1) žalovaného zahrnul do náhrady nákladů řízení před soudem prvního stupně odměnu za šest úkonů právní služby (příprava a převzetí zastoupení, vyjádření k žalobě, účast u jednání dne 8. 6. 2020, vyjádření k odvolání žalobkyně ve věci samé ze dne 20. 9. 2020, odvolání proti procesnímu rozhodnutí ze dne 22. 4. 2021 a odvolání proti procesnímu rozhodnutí ze dne 20. 1. 2022), přičemž v případě odvolání proti procesnímu rozhodnutí přiznal v souladu s § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu odměnu ve výši jedné poloviny (4 850 Kč). Do náhrady dále zahrnul náhradu hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu v celkové výši 1 800 Kč a náhradu 21 % daně z přidané hodnoty ze součtu shora uvedených částek, tj. částku 10 562 Kč, celkem náklady 1) žalovaného do doby vstupu 2) žalované představují částku 60 863 Kč. Do náhrady nákladů řízení 2) žalované byly zahrnuty dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a vyjádření k žalobě) po 9 700 Kč, náhrada hotových výdajů po 300 Kč a náhrada 21 % daně z přidané hodnoty ve výši 4 200 Kč, náhrady této žalované za úkony učiněné pouze v její prospěch činí celkem 24 200 Kč. Následně v případě dvou jednání soudu prvního stupně konaných ve dnech 3. 10. 2022 a 14. 4. 2023 zastupoval zástupce oba žalované, a proto v souladu s § 12 odst. 4 advokátního tarifu má nárok na odměnu sníženou o 20 %, tj. v případě každého zastoupeného účastníka na částku 7 760 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož byly poskytnuty dva úkony, má každý ze zastoupených žalovaných nárok na odměnu v celkové výši 15 520 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, což spolu s daní z přidané hodnoty představuje částku 19 142,20 Kč. Tato částka byla přičtena k náhradě nákladů řízení shora uvedené u jednotlivých žalovaných, a proto bylo žalobkyni uloženo zaplatit žalovaným náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně, která v případě 1) žalovaného představuje částku 80 005,20 Kč (60 863 Kč + 19 142,20 Kč) a v případě 2) žalované částku 43 342,20 Kč (24 200 Kč + 19 142,20 Kč), které je žalobkyně povinna zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) k rukám zástupce žalovaných (§ 149 odst. 1 o. s. ř.)

14. Při rozhodování o náhradě nákladů odvolacího řízení byla zohledněna stejná situace, tedy částečné zastavení řízení zaviněné žalobkyní a její neúspěch ve zbývajících částech, a proto byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit žalovaným náhradu nákladů odvolacího řízení, která je představována náklady zastoupení, když zástupce učinil v odvolacím řízení dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání žalobkyně a účast u odvolacím jednání konaného dne 5. 2. 2024) za oba účastníky řízení a náleží mu proto odměna v sazbě 15 520 Kč (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu odměna 7 760 Kč za každý úkon právní služby za každého ze zastoupených osob) za každý z poskytnutých úkonů, náhrada hotových výdajů po 300 Kč za každý úkon právní služby a jelikož je zástupce žalovaných plátcem daně z přidané hodnoty i náhrada 21 % daně ze součtu shora uvedených částek ve výši

6 644,40 Kč celkem náklady řízení představují částku 38 284,40 Kč. Žalovaným byla přiznána náhrada nákladů v této výši, když další náklady zástupce žalovaných ani přes svůj závazek u odvolacího jednání nevyúčtoval. Odvolací soud tuto částku rozdělil stejnou měrou mezi žalované a žalobkyni uložil povinnost zaplatit 1) žalovanému i 2) žalované každému částku 19 142,20 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce.

Poučení:

Proti výroku I. písm. a) tohoto rozsudku není dovolání přípustné.

Proti zbývajícím částem tohoto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen odvolací soud. Účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Mostě.

[Místo vydání] 7. února 2024

Mgr. Martina Andělová
předsedkyně senátu